

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/134/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717208816
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3717208816.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej o veciach spojených na spoločné konanie žalobcov 1/ Ing. L. R., narodeného XX.X.XXXX, trvalý pobyt XXX XX K. Y. R. 169, 2/ Ing. D. L., narodeného XX.X.XXXX, trvalý pobyt J. Q. XXXX/XX, XXX XX Y., obaja právne zastúpení ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s.r.o., so sídlom Dvory 1932, 020 01 Púchov, IČO 36 867 454, proti žalovanému MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK, s.r.o., so sídlom Sedlišťská 1446/7, 020 01 Púchov, IČO 31 632 157, právne zastúpenému JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Treskoňova 816/1, 014 01 Bytča, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 8Cb/47/2017-178 zo dňa 20. júna 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom 1/, 2/ sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že uznesenie č. 4 valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 20.09.2017, je neplatné a vo výroku II. rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ majú proti žalovanému nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %, a žalovaný je povinný trovy konania a právneho zastúpenia nahradiť k rukám právneho zástupcu žalobcov do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté tunajším súdom samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. V odseku 1. odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca 1/ Ing L. R. podal dňa 10.11.2017 na súd prvej inštancie žalobu o určenie neplatnosti uznesenia č. 4 prijatého valným zhromaždením žalovaného konaného dňa 20.09.2017, ktorá vec bola zapísaná pod sp. zn. 8Cb/47/2017. V odseku 2. odôvodnenia uviedol, že rovnakú žalobu podal dňa 13.11.2017 aj žalovaný 2/ Ing. D. L., ktorý zároveň žiadal, aby súd jeho žalobu spojil na spoločné konanie s konaním o žalobe žalobcu 1/, keďže napádané uznesenie valného zhromaždenia žalovaného sa, v súlade so skutkovými a právnymi okolnosťami prezentovanými v jeho žalobe, týka ich oboch ako spoločníkov žalovaného. Predmetná žaloba žalobcu 2/ bola zapísaná pod sp. zn. 14Cb/228/2017.

3. Uznesením zo dňa 13.12.2017 č.k. 8Cb/47/2017-48 súd prvej inštancie obe veci spojil na spoločné konanie s tým, že spojená vec je ďalej vedená pod sp. zn. 8Cb/47/2017.

4. Po uvedení predmetu konania, t.j. toho, čoho sa žalobcovia domáhali, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili a aké prostriedky procesného útoku použili v odsekoch 4.-9., 20.-22. odôvodnenia

rozsudku súdu prvej inštancie, po uvedení ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany žalovaný použil v odsekoch 10.-19. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a po uvedení procesného postupu v odseku 23. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie v odsekoch 24.-44. odôvodnenia rozsudku uviedol rozsah vykonaného dokazovania a skutkové zistenia z jednotlivých dôkazných prostriedkov, ktorými vykonal dokazovanie na návrh strán sporu, ktoré dôkazy nevykonal a z akého dôvodu, hodnotil žalovaným predložené Právne stanovisko zo dňa 8.11.2017 a uviedol vyjadrenia strán sporu prednesené v priebehu konania.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 131 ods. 1, 2, § 141 ods. 1, 2, § 114 ods. 1, § 150 ods. 2 Obchodného zákonníka a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcov je v celom rozsahu dôvodná. Uviedol, že niet sporu medzi stranami, že výška vkladov Ing. L.a R.a a Ing. D.a L. je aktuálne po 996 eur, výška vkladu Mesta Y. je 1 816 007 eur. Tiež nie je sporné, že pomer, akým sa do konania napadnutého valného zhromaždenia žalobcovia podieľali na právach a povinnostiach nezodpovedal pomeru ich vkladov, ktorý je 99,89 % : 0,055% : 0,055%, resp. hlasov, ale tento pomer bol 80 : 10 : 10. Takisto je nesporné, že v čase založenia spoločnosti žalovaného bol pomer vkladov k pomeru práv a povinností spoločníkov, resp. ich hlasov, adekvátny a pôvodne bol pomer vkladov spoločníkov 70 : 15 : 15. Tiež niet sporu o tom, že postupne Mesto Y. ako majoritný spoločník vykonalo opakované vklady do základného imania spoločnosti, čím sa jeho vklad postupne navyšoval, pričom napriek tomu, že tento jeho podiel stúpol zo 70 % na 99,89 %, bola vykonaná iba jedna zmena spoločenskej zmluvy (dodatok č. 6), ktorá tento stav zohľadnila, aj to iba čiastočne, a upravila pomer práv a povinností spoločníkov tak, že spoločníci mali právo na podiel na zisku (alebo prípadnej strate), vyrovnam podiele, na prípadných stratách spoločnosti a hlasovacích právach v pomere 80 : 10 : 10, hoci v skutočnosti podľa dodatku č. 6, po prepočítaní peňažných vkladov spoločníkov boli ich pomery vkladov 97,18 : 1,41 : 1,41. Uvedené znamená, že už v tom čase tu bol nepomer medzi vkladmi jednotlivých spoločníkov a tým, ako jednotliví spoločníci sa podieľali na právach vyplývajúcich z ich účasti v spoločnosti, a tohto nepomeru si musel byť v tom čase vedomý žalovaný a majoritný spoločník Mesto Púchov. Ustanovenie § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka nevyklučuje, aby pomer účasti spoločníkov vychádzal z pomeru ich vkladov, dané ustanovenie je dispozitívne a dáva spoločníkom možnosť upraviť si tento pomer odchyľne tak, ako to je v tomto prípade. Na odchyľnej úprave sa všetci spoločníci jednoznačne dohodli.

6. V danom prípade je predmetom sporu určenie neplatnosti uznesenia č. 4 prijatého valným zhromaždením dňa 20.9.2017, za prijatie ktorého hlasoval len majoritný spoluvlastník s počtom hlasov 80 a minoritní spoločníci, t. j. žalobcovia, boli proti prijatiu tohto uznesenia, ktorým jednoznačne došlo k zúženiu ich práv aj povinností, ktorá im vyplýva z účasti v spoločnosti žalovaného. Skutočnosť, že dôjde k zmene pomeru účasti žalobcov na rozdeľovaní zisku, na vyrovnavacom podiele a že sa im zníži počet hlasov, znamená, že by potom dochádzalo reálne k zúženiu resp. obmedzeniu ich práv, priznaných im ako spoločníkom spoločenskou zmluvou, s ktorou všetci spoločníci súhlasili. Uvedené znamená, že takáto zmena si nutne vyžaduje súhlas všetkých spoločníkov a pokiaľ s touto zmenou žalobcovia, hoci minoritní spoluvlastníci, nesúhlasili, nie je možné zmenu spoločenskej zmluvy v tomto smere uskutočniť, a to napriek tomu, že za túto zmenu hlasuje majoritný spoluvlastník. Pokiaľ sa tak stalo na valnom zhromaždení dňa 20.9.2017, ktoré prijalo uznesenie č. 4, tak pre platnosť zmeny spoločenskej zmluvy podľa uznesenia č. 4 chýba súhlas žalobcov, a teda absencia tohto súhlasu spôsobuje neplatnosť prijatej zmeny spoločenskej zmluvy. Z uvedeného dôvodu sa žalobcovia dôvodne podľa § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka žalobami domáhali určenia neplatnosti tohto uznesenia valného zhromaždenia, pretože jednoznačne došlo k porušeniu spoločenskej zmluvy, ktorou si spoločníci pomer účasti na právach a povinnostiach spoločnosti platne predtým dohodli a takto dohodnutý pomer nebolo možné zmeniť inak ako súhlasným prijatím daného uznesenia všetkými spoločníkmi, čo sa však nestalo.

7. Mesto Púchov ako spôsob, ktorým malo dôjsť k zosúladieniu faktického a právneho stavu zvolilo zmenu spoločenskej zmluvy na zasadaní valného zhromaždenia žalovaného. De facto Mesto Púchov ako majoritný spoločník žalovaného zmenilo spoločenskú zmluvu aj napriek tomu, že ňou došlo k zúženiu práva na zisku, na vyrovnací podiel a k zúženiu hlasovacích práv aj napriek tomu, že s touto zmenou žalobcovia ako minoritní akcionári nesúhlasili.

8. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že danou zmenou nesledoval postup podľa § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale jednalo sa o snahu majoritného spoločníka, ktorý je zároveň subjektom verejnej správy,

o zosúladienie faktického nezákonného stavu so zákonným, tak súd prvej inštancie sa s týmto názorom nestotožnil, pretože schválením zmeny spoločenskej zmluvy v § 9, § 17 a § 43 spoločenskej zmluvy dochádza k zúženiu práv aj povinností spoločníkov v spoločnosti žalovaného, pričom sa jedná sa o zmenu tak, ako ju charakterizuje ustanovenie § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka.

9. V prejednávanej veci súlad ustanovení spoločenskej zmluvy, ktoré upravujú rozsah práv, povinností a hlasovacie právo spoločníkov so zákonom, je nutné hodnotiť predovšetkým s ohľadom, či táto dohoda spoločníkov je v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, ktorý je v tomto prípade pre spoločníkov zákonom *lex specialis*, pričom § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka je dispozitívnej povahy a umožňuje spoločníkom dohodnúť si pomer podieľania sa na právach a povinnostiach spoločnosti či hlasovaní odchyľne, než v závislosti od pomeru ich peňažných vkladov. Preto nie je možné uzavrieť, že by takáto dohoda spoločníkov bola v rozpore s týmto základným zákonom upravujúcim práva a povinnosti spoločníkov, spôsobom uzatvárania spoločností a pod.

10. Pokiaľ žalovaný namietal, že takáto dohoda spoločníkov v spoločenskej zmluve je v rozpore s § 7 zákona o obecnom zriadení, čo vyplynulo z protokolu z kontroly NKÚ, tak síce uvedené NKÚ konštatoval, teda, že mesto v tomto prípade porušilo § 7 ods. 2, keď dostatočne nechránilo, nezhodnocovalo a nezveľaďovalo majetok mesta v súvislosti s peňažným vkladom do žalovaného, ale súd prvej inštancie poukázal na to, že neplnenie si povinností, ktoré pre mesto vyplývajú z ustanovenia § 7 ods. 2 zákona o obecnom zriadení, nemôže byť dôvodom neplatnosti tých dojednaní v spoločenskej zmluve, ktoré sa týkajú práv a povinností spoločníkov, ktoré sa riadia Obchodným zákonníkom, ale môže to mať napr. ten následok, že Mestu Y. to môže byť vytýkané, že zle hospodári, avšak zmenu spoločenskej zmluvy, na ktorej sa s ostatnými spoločníkmi mesto dohodlo, nemožno dosiahnuť inak, než v súlade s ustanovením § 141 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z dôvodu možnosti odchyľnej úpravy podľa § 114 ods. 1 Obchodného zákonníka nemôže byť dohoda o odlišnom pomere práv a povinností na účasti spoločnosti neplatná pre rozpor so zákonom.

11. Podľa názoru súdu prvej inštancie je zákon o majetku obcí esenciálnym zákonom, ktorý Mesto Y. pravidelne využíva pri svojom chode. Majoritný spoločník mal už v čase navýšenia základného imania vedieť, či je jeho konanie v rozpore s týmto zákonom a uvedené úkony (opakované navýšenie základného imania) nemal vykonať, resp. ich vykonanie mohol podmieniť zmenou pomeru, akou sa jednotliví spoločníci podieľajú na chode spoločnosti. Súd prvej inštancie zdôraznil, že po celú dobu existencie žalovaného bolo Mesto Y. jeho majoritným spoločníkom a vždy malo vyšší pomer práv a povinností ako ostatní spoločníci spolu (70 a 80), preto sa žiadna zmena spoločenskej zmluvy nemohla uskutočniť bez jeho súhlasu.

12. Žalovaný založil svoju obranu aj na tvrdení, že pomer účasti žalobcov na právach a povinnostiach je nízky vzhľadom na ich nízky peňažný vklad oproti peňažnému vkladu žalovaného (správne má byť spoločníka Mesto Púchov), a preto je v rozpore s poctivým obchodným stykom, či dobrými mravmi, pretože tento pomer ju úplne neadekvátny. S týmto názorom sa súd prvej inštancie nestotožnil z dôvodu, že v danom prípade súd prvej inštancie neskúma pomer účasti alebo dohodu spoločníkov, či je alebo nie je v súlade s poctivým obchodným stykom (Obchodný zákonník), či dobrými mravmi (Občiansky zákonník), ale skúma len skutočnosť, či k zmene spoločenskej zmluvy žalovaného, ktorou dochádza k zúženiu práv priznaných žalobcom ako spoločníkom žalovaného spoločenskou zmluvou, došlo zákonným spôsobom, teda či takáto zmena bola odsúhlasená všetkými spoločníkmi tak, ako to ukladá § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka. Daná námietka by bola relevantná napr. v prípade sporu o vyplatenie podielu na zisku alebo vyrovnacieho podielu, kedy by ju súd musel riešiť prejudiciálne a od jej vyriešenia by potom závisela výška plnenia. Preto aj odkaz žalovaného na ním citované judikáty je bezpredmetný, pretože sa v nich rieši otázka týkajúca predovšetkým určenia výšky plnenia a pod.

13. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že nie je možné vylúčiť, že aj v prípade dohody spoločníkov na pomere ich účasti na spoločnosti, ktorý nezodpovedá pomeru k výške vkladu, by napokon vyplácanie napr. vyrovnacieho podielu bolo nižšie, než aké by vyplývalo zo spoločenskej zmluvy, pokiaľ súd zistí také okolnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že by nebolo v súlade s poctivým obchodným stykom, či dobrými mravmi, priznať plnenie v celom rozsahu.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené a zhodnotenie jednotlivých dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že majoritný spoluvlastník spoločnosti napadnutým uznesením zmenil spoločenskú zmluvu aj napriek tomu, že schválenou zmenou v danom uznesení došlo k zúženiu práva na zisk, na vyrovnací podiel a k zúženiu hlasovacích práv a s touto zmenou žalobcovia ako minoritní spoločníci nesúhlasili, čím došlo k porušeniu § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka, a preto súd prvej inštancie žalobe žalobcov 1/ a 2/ vyhovel a určil, že napadnuté uznesenie č.4 schválené VZ žalovaného je neplatné.

15. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP a žalobcom, ktorí mali v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške trov konania a právneho zastúpenia žalobcov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP. Tvrdil, že rozhodnutie je v rozpore s § 220 ods. 2, 3 CSP a je nepresvedčivé. V odseku 40. odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že na právnu analýzu predloženú žalovaným v súlade s § 153 ods. 2 CSP neprihliada, a v prípade, že by ju žalovaný predložil včas, pre súd nie je právne stanovisko záväzné. S poukazom na § 167 CSP žalovaný uviedol, že ak by si súd preštudoval predloženú analýzu, zistil by, že predmetom bolo posúdenie možných riešení zosúladenia protiprávneho stavu. Vzhľadom na osobu predkladateľa analýzy, ktorý je zároveň autorom výkladu Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie nepostupoval správne, spravodlivo a zákonne, keď ako dôkaz nepripustil názor najvyššej právnej autority v oblasti obchodného práva. Vzhľadom na to, že žalovaný si z možností predloženej analýzy vybral práve zmenu spoločenskej zmluvy a tam uvedené argumenty použil vo svojom vyjadrení, považuje žalovaný túto analýzu podľa § 168 ods. 2, 4 CSP za predloženú včas a s názorom súdu prvej inštancie sa nestotožňuje. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevysporiadal so zásadou upravenou v čl. 2 CSP, so zásadou právnej istoty. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 28.12.2017 k žalobe uviedol niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Českej republiky, ktorými sa súd prvej inštancie nezaoberal a v odôvodnení nevyjadril dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu, rozhodnutie je arbitrálne. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, zároveň judikuje, že za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odvodniť. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní upriamil iba na § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka, nezaoberal sa argumentáciou žalovaného vo vyjadrení zo dňa 28.12.2017 a neskúmal, či konanie minoritných spoločníkov požíva právnu ochranu, ak žalovaný tvrdil, že je v rozpore s poctivým obchodným stykom a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný nesúhlasil s názorom vysloveným v odseku 61. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pretože dostatočne ozrejmil spôsob, akým došlo k nepomernému rozloženiu práv minoritných spoločníkov na úkor majoritného spoločníka. Za majoritného spoločníka konal primátor, ktorý tesne pred voľbami vedel, že rozsah práv a povinností minoritných spoločníkov je v rozpore so zákonom, čo žalovaný preukázal zápisnicou z valného zhromaždenia zo dňa 1.10.2014. Následne na to odstránenie protiprávneho stavu zástupca majoritného spoločníka vrátil pomer práv a povinností minoritných spoločníkov do predošlého stavu bez opodstatnenej a zákonnej argumentácie, čo je možné so zreteľom na okolnosti prípadu považovať za úmyselné znevýhodňovanie iného spoločníka, a tým za zrejme zneužitie výkonu práva, ktoré zakladá rozpor sporných ustanovení spoločenskej zmluvy so zákonom a zásadami poctivého obchodného styku a to v priamej väzbe na právny záver Najvyššieho súdu ČS zo dňa 28.6.2000 sp.zn. 21 Cdo 992/99. Napriek tomu súd kladie za vinu Mestu Púchov, že mal posúdiť, či navyšovanie obchodného podielu nie je v rozpore so zákonom o majetku obcí, pričom minoritným spoločníkom sa neúmerne tiež navyšovali ich práva. V tejto časti si súd vo svojich úvahách odporuje a v tejto časti je jeho rozhodnutie nezrozumiteľné. Súd absolútne nelogicky, vzhľadom na svoje predchádzajúce tvrdenia dôvodí, že Mesto Púchov mohlo zmeniť spoločenskú zmluvu a zmeniť tak práva minoritných spoločníkov vzhľadom na výšku, pričom takúto zmenu sám podmieňuje § 141 Obchodného zákonníka iba súhlasom všetkých spoločníkov. Tým akoby naznačoval, že je vinou majoritného spoločníka, že zvyšoval svoj vklad. Hlavným predmetom podnikania spoločnosti, v ktorej je Mesto Púchov majoritným spoločníkom, je dodávka tepla a teplej vody občanom mesta. Je preto jednou z priorít mesta Púchov, aby túto spoločnosť zveľaďovala, investovala do nej a zhodnocovala ju. Žalovaný súdu preukázal, že bývalé vedenie Mesta Púchov vedelo, že v tejto spoločnosti existuje protiprávny stav, čo sa nové vedenie Mesta Púchov snaží odstrániť, preukázal tiež, že o protiprávnom stave vedeli aj žalobcovia, a napriek

tomu má takého ich konanie podľa súdu požívať právnu ochranu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezákonné a neodborné. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie uvedeným v odseku 63. odôvodnenia rozsudku. S poukazom na § 150 ods. 2 Obchodného zákonníka žalovaný uviedol, že ak chcel súd touto časťou odôvodnenia iba akoby „uspokojiť“ žalovaného, že až v konaní o vyplatenie vyrovnacieho podielu bude predmetom skúmania poctivého obchodného styku a dobrých mravov, takýto výklad je nesprávny, nezákonný a tento považuje žalovaný za svojvôľu a prejudikovanie toho, čo bude predmetom konania o vyplatenie vyrovnacieho podielu v prípadnom ďalšom konaní. S poukazom na § 56a Obchodného zákonníka žalovaný argumentoval, že práva spoločníka, resp. ich výkon, nemôže byť zneužitý na ujmu ostatných spoločníkov alebo samotnej spoločnosti. Žalobcovia v spore nenamietali, že výška ich práv a povinností sú upravené v rozpore s ich skutočným vkladom do spoločnosti, preto žalovaný považuje túto skutočnosť za nespornú. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ak sa nezaoberal argumentáciou žalovaného v tej časti, kde tvrdil, že uvedený nepomer na právach minoritných spoločníkov nepožíva právnu ochranu, pretože je v rozpore s poctivým obchodným stykom, ide o zjavné zneužitie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.6.2009 sp.zn. 3Obdo 11/2008). Práve zásada poctivého obchodného styku a konanie v súlade s dobrými mravmi by mali byť esenciálnym základom pre posúdenie, či napadnuté uznesenie valného zhromaždenia spoločnosti, ktoré odstránilo protiprávny stav, je platné alebo neplatné. Súd prvej inštancie zamietol žalovaným navrhovaný dôkaz výsluch svedkov na preukázanie dôvodov na odstránenie protiprávneho stavu a celkového stavu v spoločnosti. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

17. Žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 23.7.2018 k odvolaniu žalovaného uviedli, že rozsudok súdu prvej inštancie považujú bez akejkoľvek právnej polemiky za právne správny a zákonný vrátane správnosti procesného postupu akcentujúc prvky sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP. Námietky žalovaného vo vzťahu k presvedčivosti je potrebné odmietnuť ako nedôvodné a tendenčné. Odôvodnenie rozhodnutia poskytuje systematické, logické a presvedčivé zdôvodnenie právneho názoru súdu prvej inštancie podľa § 220 ods. 2 CSP. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP nie sú naplnené a subjektívny nesúhlas žalovaného so skutkovým a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie bez vecnej asociácie s ustálenými skutkovými zisteniami, nezakladá dôvod na zrušenie rozsudku. Poukázal na to, že tvrdenie žalovaného o tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na ním predloženú analýzu Právnickej fakulty Univerzity R. P., podpísanú prof. Mamojkom zo dňa 8.11.2017, čím mu malo byť údajne odopreté právo na vykonanie dôkazov, je zrejme dôsledkom nepochopenia sudcovskej koncentrácie konania, ktorú súd prvej inštancie uplatnil v súlade s § 153 a § 167 CSP. Žalovaný predmetný návrh na vykonanie dôkazu produkoval až na prvom pojednávaní dňa 23.5.2018, pričom už pred jeho uskutočnením mal žalovaný bezpochyby možnosť a tiež povinnosť navrhnuť vykonanie takéhoto dôkazu, vzhľadom na uskutočnenú výzvu a poučenie súdu o uplatnení sudcovskej koncentrácie. Žalovaný už v čase svojho vyjadrenia zo dňa 28.12.2017 disponoval predmetnou analýzou. Navrhovanie dôkazov stranami sporu je časovo ohraničené sudcovskou koncentráciou konania a zákonnou koncentráciou konania (čl. 10 CSP). V intenciách sudcovskej koncentrácie konania sú strany sporu povinné uplatniť prostriedky procesného úroku a obrany. Na prostriedky, ktoré neboli uplatnené včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov. Podmienkou je, aby súd v rozhodnutí v merite veci náležite odôvodnil neprihliadanie na včas neuplatnené prostriedky. Žalobcovia nesúhlasia ani s tvrdením žalovaného, že sa údajne nezaoberal žalovaným predloženými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Českej republiky a nevyjadril sa k odklonu od ich rozhodovacej činnosti (§ 220 ods. 3 CSP). V danom prípade žalovaný predložil rozhodnutia súdnych autorít, ktoré sa v žiadnom smere nevzťahovali na prejednávajú právnu vec a preto nemohli deklarovať ustálenú rozhodovaciu prax súdov v právnej otázke, ktorá bola meritom sporu. V tomto smere odkázali žalobcovia na svoje vyjadrenie zo dňa 18.1.2018, v ktorom poskytli detailnú analýzu predložených rozhodnutí, ktorú si čiastočne osvojil aj súd prvej inštancie (odsek 62 a 63. odôvodnenia rozsudku). V tomto kontexte súd prvej inštancie nemal osobitnú povinnosť na odôvodnenie odklonu od rozhodovacej praxe a nedošlo tak k narušeniu právnej istoty a legitímnych očakávaní žalovaného. Žalobcovia poukázali na to, že žalovaný napáda rozsudok aj z dôvodu, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, tieto však bližšie nešpecifikoval, neuviedol, ktoré konkrétne dôkazy súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, ktoré rozhodujúce skutkové zistenia boli nesprávne a k akým skutkovým zisteniam mal súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospieť. Od odvolacieho súdu nemožno požadovať, aby sám nahrádzal procesnú aktivitu odvolateľa a iniciatívne hľadal v napadnutom rozhodnutí formálne označený dôvod vadnosti, čo by popieralo prejednávací princíp civilného konania.

Vydané rozhodnutie má podklad vo vykonanom dokazovaní, v rámci ktorého súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia, na podklade ktorých ustálil skutkový záver. Skutkové tvrdenia uvádzané žalovaným ako majoritného spoločníka žalovaného sú vyjadrením jeho subjektívneho vnímania okolností týkajúcich sa vnútorného usporiadania a fungovania žalovaného a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako aj námietky vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu treba vnímať výsostne subjektívne, keďže žalovaným deklarované právne názory nemajú normatívny základ v príslušných ustanoveniach Obchodného zákonníka, tieto žalovaný interpretuje účelovo v rozpore s ich skutočným významom. Na základe takejto interpretácie, najmä § 141 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, sa nemožno domáhať spochybnenia právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. V ďalšom žalobcovia odkazujú na odseky 55. - 59. a 64. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých primerane a presvedčivo zdôvodnil aplikáciu a interpretáciu príslušných ustanovení. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, zákonný a spravodlivý potvrdil.

18. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.8.2018 k vyjadreniu žalobcov zo dňa 23.7.2018 uviedol, že žalobcovia sa nevyjadrili k dôvodom odvolania podaného žalovaným, iba opakujú tvrdenia prednesené počas konania. Zdôraznil, že argumenty z analýzy, týkajúce sa predmetu sporu, použil vo vyjadrení zo dňa 28.12.2017 a aj napriek tomu sa s nimi súd nezaoberal. Zotrvával na tom, že odklon od citovaných rozhodnutí súdov nie je nedostatočne odôvodnený a zakladá arbitrárnosť rozhodnutia, čo žalovaný preukázal ďalšími rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky. K ďalším argumentom v odvolaní sa žalobcovia nevyjadrili, preto má žalovaný za to, že s nimi súhlasia. Žalovaný zotrval na odvolacom návrhu.

19. Žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 17.9.2018 k vyjadreniu žalovaného zo dňa 17.8.2018 uviedli, že vyjadrenie žalovaného má všeobecný charakter, žalobcovia sa k meritu veci obsiahlo vyjadrili v predchádzajúcich podaniach, preto nepovažovali za potrebné predkladať súdu ďalšie postuláty, nakoľko rozhodné okolnosti pre konanie a rozhodnutie už žalobcovia predložili. Už z obsahu vyjadrenia k odvolaniu je zrejmé, že žalobcovia v celom rozsahu nesúhlasia s tvrdeniami žalovaného a všetky tieto vyjadrenia rozporujú ako celok a majú za to, že nie je potrebné osobitne poukazovať, resp. sa jednotlivito vyjadrovať ku každému tvrdeniu produkovanému žalovaným. Zotrvávali na odvolacom návrhu.

20. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

21. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokovej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

22. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

23. V rámci postupu podľa § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd podstatné odvolacie tvrdenia žalovaného procesného charakteru, ktorými namietal nedodržanie náležitostí odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2, vrátane presvedčivosti odôvodnenia rozsudku, absencie dôkladného odôvodnenia

odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe podľa § 220 ods. 3 CSP a o porušení postupu podľa § 153 ods. 2 CSP v spojení s jeho tvrdeniami uvedenými vo vyjadrení k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4 CSP), najmä vo vzťahu k listine Právne stanovisko zo dňa 8.11.2017 vypracovanej Univerzitou Mateja Bela v Banskej Bystrici, čím nerešpektoval stav právnej istoty upravený v článku 2 základných princípov Civilného sporového poriadku a na názor najvyššej právnej autority v oblasti obchodného práva ako dôkaz neprihliadal.

24. Odvolacie tvrdenia žalovaného procesného charakteru posudzoval a hodnotil odvolací súd :

25. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

26. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

27. Podľa § 153 ods. 3 CSP ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

28. Podľa § 167 ods. 1 CSP ak súd neodmietol žalobu podľa § 129 alebo nerozhodol o zastavení konania, doručí žalobu spolu s prílohami žalovanému do vlastných rúk.

29. Podľa § 167 ods. 2 CSP spolu s doručením žaloby súd žalovaného vyzve, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

30. Podľa § 167 ods. 3 CSP ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

31. Podľa § 167 ods. 4 CSP ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, doručí vyjadrenie žalobcu podľa odseku 3 žalovanému do vlastných rúk a umožní mu, aby sa k nemu vyjadril v lehote určenej súdom. Žalovaný uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na svoju obranu; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalovaného o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

32. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

34. Z obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie po vydaní uznesenia č.k. 8Cb/47/2017-48 zo dňa 13.12.2017, ktorým spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 8Cb/47/2017 a sp.zn. 14Cb/228/2017 tak, že spojená vec bude ďalej vedená pod sp.zn. 8Cb/47/2017, toto uznesenie okrem žalobcov, doručoval žalovanému a spolu s týmto uznesením doručoval žalovanému žalobu, jej prílohy, výzvu a písomné poučenie strany sporu. Doručované písomnosti žalovaný prevzal dňa 18.12.2017. Súd prvej inštancie vyzval žalovaného postupom podľa § 167 ods.

2 CSP, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy písomne vyjadril k žalobe v 2 vyhotoveniach (č.l.49 spisu) a ak v celom rozsahu uplatnený nárok neuzná, nech vo vyjadrení uvedie rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojí listiny, na ktoré sa odvoláva a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zároveň bol žalovaný ako strana v spore písomne poučený o procesných právach a povinnostiach, ktoré obsahuje poučenie o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii konania a poučenie o dokazovaní podľa § 153 CSP v spojení s § 149 CSP, podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, podľa § 154 CSP a podľa § 185 ods. 1 CSP. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 28.12.2017 a k vyjadreniu pripojil splnomocnenie, ktoré udelil právnomu zástupcovi. Žalovaný vo vyjadrení neuvádza žiadne skutočnosti, že jeho vyjadrenie sa opiera o Právne stanovisko zo dňa 8.11.2017 vypracované Univerzitou Mateja Bela v Banskej Bystrici a právne stanovisko ako listinu nepredložil a ako dôkaz neoznačil. Dňa 9.1.2018 žalovaný pri plnení procesnej povinnosti dodržania lehoty na vyjadrenie sa k žalobe a na predloženie listín predložil súdu prvej inštancie zápisnicu z valného zhromaždenia zo dňa 6.10.2005 (č.l. 66 spisu), zo dňa 1.10.2014 (č.l. 79 spisu) a zo dňa 11.12.2014 (č.l. 81 spisu), dodatok č. 6 k spoločenskej zmluve (č.l.72 spisu), dodatok č. 8 k spoločenskej zmluve (č.l. 74 spisu), zápisnicu zo zasadnutia mestského zastupiteľstva dňa 26.11.2002 (č.l. 70 spisu), uznesenia zo zasadnutia mestského zastupiteľstva dňa 31.8.2005 (č.l. 77p.v.-78 spisu).

35. Postupom podľa § 167 ods. 3 CSP súd prvej inštancie doručil vyjadrenie žalovaného žalobcovi a postupom podľa § 167 ods. 4 doručil žalovanému vyjadrenie žalobcu a prílohy k tomuto vyjadreniu. Zároveň stranám sporu prostredníctvom právnych zástupcov doručil predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 7.3.2018. Dňa 6.3.2018 bolo právnym zástupcom strán sporu oznámené zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Ďalšie pojednávanie súd prvej inštancie nariadil na deň 11.4.2018. Z dôvodov na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie akceptoval, čo oznámil stranám sporu, ďalšie pojednávanie nariadil na deň 23.5.2018. Právne stanovisko zo dňa 8.11.2017 vypracované Univerzitou Mateja Bela v Banskej Bystrici, o ktoré opiera žalovaný uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, preskúmaný odvolacím súdom aj v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, žalovaný predložil na pojednávaní dňa 23.5.2018, nepochybne po uplynutí lehoty stanovenej vo výzve súdu prvej inštancie podľa § 167 ods. 2 CSP za súčasného poučenia žalovaného podľa § 153 ods. 1 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska naplnenia princípu právnej istoty v súlade s čl. 2 základných princíпов Civilného sporového poriadku nepredstavuje predmetné právne stanovisko súčasť ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Zároveň uvádza, že predmetné právne stanovisko, i keď bolo v konaní predložené ako listina, nie je dôkazným prostriedkom, ktorý má prispieť k náležitému objasneniu veci po skutkovej stránke podľa § 204 CSP a nesleduje posudzovanie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti tak ako to vyžaduje § 206 CSP, pretože právne posúdenie veci patrí do právomoci a je predmetom rozhodovacej činnosti súdov. Súd prvej inštancie za splnenia postupu podľa § 167 ods. 2, 4 CSP a podľa § 153 ods. 1 CSP v odseku 40. odôvodnenia rozsudku jasne vysvetlil dôvod, pre ktorý na právne stanovisko neprihliadal. Odvolací súd sa s týmto dôvodom stotožňuje. Odseky 10. - 17. a 19. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie podrobne uvádzajú obsah vyjadrenia žalovaného vrátane označenia listín, ktoré žalovaný k vyjadreniu pripojil.

36. Odvolací súd po preskúmaní a po posúdení konštatuje, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, keď v odsekoch 1., 2., 4. - 20. odôvodnenia uvádza čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Odseky 3., 23. a 24. odôvodnenia obsahu opis procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní a rozsah vykonaného dokazovania, z ktorého vyplýva, ktoré dôkazy vykonal. V odsekoch 25. - 44. odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie skutkové zistenia z listín, obsah vyjadrení strán sporu v rámci dokazovania a právne argumenty. V odsekoch 46. - 51. odôvodnenia citoval znenie použitých právnych noriem hmotného práva, podľa ktorých posudzoval zistený a ustálený skutkový stav. V odsekoch 53. - 64. odôvodnenia súd prvej inštancie dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán vrátane úvah o dôvodoch právneho posúdenia veci samej. V odseku 41. odôvodnenia súd prvej inštancie vysvetlil dôvody nevykonania dokazovania výsluchom svedkov, ktorých výsluch navrhol žalovaný. Odvolací súd sa s týmito dôvodmi plne stotožňuje. Označenie dôkazných prostriedkov, výsluch svedkov Ing. E. K. a Ing. D.číka, vyžadovalo ich označenie včas v rámci vyjadrení uskutočnených v lehote pri výkone sudcovskej koncentracie konanie. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa aj požiadavku presvedčivosti, obsahuje pre vec podstatné skutkové a právne súvislosti, obsahovú postupnosť, je logické a dáva jasné odpovede na otázky týkajúce žalobou vymedzeného

predmetu sporu o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného, najmä na otázku nedodržania spôsobu pri uskutočnení zmien spoločenskej zmluvy žalovaného nielen podľa spoločenskej zmluvy, ale aj podľa tých ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré na zistený skutkový stav použil a interpretoval súd prvej inštancie. Vo vyjadrení zo dňa 28.12.2017 (časť IV.) žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.7.2008 sp.zn. 6 Obdo 2/2008, ktoré súd v odôvodnení rozsudku necítoval a ich použitie na posúdenie žalobou uplatneného nároku hodnotil v odseku 62. odôvodnenia tak, že uviedol „ Preto aj odkaz žalovaného na ním citované judikáty je bezpredmetný, pretože v nich sa tiež rieši otázka predovšetkým určenia výšky plnenia a pod.“ Podľa názoru odvolacieho súdu takto formulované odôvodnenie rozsudku nemá za následok jeho nepreskúmateľnosť alebo nepresvedčivosť ani z hľadiska čl. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku. Uvedené najmä z dôvodu, že žalovaný v predmetnom vyjadrení a ani neskôr, v konaní pred súdom prvej inštancie, okrem všeobecných záverov niektorých rozhodnutí neuvádza zhodnosť alebo podobnosť skutkového stavu v týchto rozhodnutiach so skutkovým stavom v danej veci tak, aby mohol súd prvej inštancie túto dispozíciu žalovaného nahradiť svojou aktivitou. K rozhodnutiam, ktoré žalovaný uviedol vo vyjadrení zo dňa 28.12.2017 sa žalobcovia podrobne vyjadrili v podaní zo dňa 17.1.2018 a ich možné použitie na právne posúdenie danej veci popreli tým, že tvrdili, že žiadne rozhodnutie sa netýkalo výkladu § 123 ods. 1, § 127 ods. 2, § 150 ods. 2 alebo § 153 ods. 2 Obchodného zákonníka. Po tomto popretí sa žalovaný k možnému použitiu predmetných rozhodnutí na posúdenie konania žalobcov v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi ďalej nevyjadroval.

37. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

38. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa podstatnými tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného zákonníka žalobe vyhovel a žalobcom ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje s vecnými dôvodmi odôvodnia rozsudku súdu prvej inštancie a v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza:

39. Žalovaný už v rámci použitia prostriedkov procesnej obrany tvrdil, že konanie minoritných spoločníkov je v rozpore s poctivým obchodným stykom a v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie v tomto tvrdení zaujal názor v odseku 62. odôvodnenia rozsudku. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP žalovaný odôvodňuje tým, že právne závery súdu prvej inštancie predstavujú v zmysle ním označených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky odklon od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a tento odklon neodôvodnil. K aplikácii § 141 ods. 2 Obchodného zákonníka a k jeho výkladu na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti a to ani v súvislosti s tvrdým odklonom od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

40. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so základnou otázkou, ktorú žalobca vymedzil v žalobe ako porušenie § 141 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka pre absenciu súhlasu spoločníkov, ktorých sa zmena spoločenskej zmluvy, na zasadnutí valného zhromaždenia konaného dňa 20.9.2017 pri prijímaní uznesenia č. 4. V konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolaní, žalovaný neuviedol žiadne tvrdenia, ktorými by spochybnil tvrdenie žalobcov a následné hodnotenie súdu prvej inštancie, že na zmenu spoločenskej zmluvy prijatú na zasadnutí valného zhromaždenia nebol potrebný súhlas všetkých spoločníkov, prípadne, že zmenu spoločenskej zmluvy bolo možné uskutočniť aj bez súhlasu, prípadne aj za nesúhlasu žalobcov, ktorých práv a povinností sa táto zmena týka. Žalovaný v oboch štádiách konania v spore zameril svoju pozornosť na samotný obsah práv a povinností žalobcov ako spoločníkov upravených medzi spoločníkmi spoločnosti spoločenskou zmluvou a na rozpor tých práv a povinností žalobcov, ktoré spoločníci upravili v § 9 ods. 1 písm. a/ , v § 9 ods. 2 písm. c/ , v § 17 ods. 2 a v § 43 ods. 3 spoločenskej zmluvy v znení ku dňu, ktorý predchádzal zasadnutiu valného zhromaždenia dňa 20.9.2017, s ním citovanými ustanoveniami Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a zákona o majetku obcí.

41. Odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 379 CSP a podľa § 380 ods. 1 CSP konštatuje, že vecné odvolacie tvrdenia žalovaného, ktorými žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP nedávajú odvolaciemu súdu možnosť preskúmať zákonnosť rozsudku súdu prvej inštancie nad rámec skúmania a posudzovania vecí súdom prvej inštancie o porušení § 142 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Odvolacie tvrdenia žalovaného nie sú spôsobilé spochybniť skutkový a právny záver súdu prvej inštancie, že zmena spoločenskej zmluvy spoločnosti MESTSKÝ BYTOVÝ PODNIK, s.r.o. vyžadovala podľa uvedených zákonných ustanovení (všeobecná právna úprava spôsobu vykonania zmien spoločenskej zmluvy) súhlas všetkých spoločníkov spoločnosti. Súhlas spoločníkov podľa § 141 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka nemá súvislosť ani s pomerom hlasovacieho práva spoločníka podľa § 17 ods. 2 spoločenskej zmluvy, pretože tento súhlas by bol nutný aj v prípade, ak by mali žalobcovia ako spoločníci žalovaného pomer hlasov 0,055 k pomeru hlasov spoločníka Mesto Púchov 99,89. Možno viesť len polemiku, či navrhovaný pomer hlasov žalobcov predstavuje aspoň 1 hlas pre žalobcov, uvedené však nie je a za daného stavu ani nemôže byť predmetom odvolacieho prieskumu. Z hľadiska aplikácie § 141 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka sú hlasy všetkých spoločníkov spoločnosti rovnocenné. Bez relevantnej námietky týkajúcej sa spôsobu prijímania zmien spoločenskej zmluvy podľa § 141 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka sám žalovaný obmedzil odvolaciemu súdu možnosť posudzovania odvolacích tvrdení a odvolacích dôvodov, pretože absencia súhlasu žalobcov so zmenami spoločenskej zmluvy, ktorými sa zužujú, prípadne obmedzujú práva im priznané spoločenskou zmluvou, spôsobuje bez ďalšieho neplatnosť prijatého uznesenia.

42. Po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku I. jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

43. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobcom ako plne úspešnej strane sporu patrí proti žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcom ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
 - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).